

Arrest

nr. 179 947 van 22 december 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Moldavische nationaliteit te zijn, op 29 juli 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 juli 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DEPOTTER, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 22 januari 2016 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 6 juli 2016 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22/01/2016 werd ingediend door:

(..-

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Er werd reeds eerder een aanvraag tot verblijf in functie van een andere dochter van betrokkene ingediend en geweigerd op 15.09.2015. Onafgezien van het feit dat betrokkene heden de aanvraag doet in functie van een andere dochter, is er echter aan de grond van de zaak niets veranderd.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...).'

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Daarvan werd geen enkel bewijs voorgelegd.

Volgende documenten werden voorgelegd:

- *attest van het Fiscale Staatsinspectoraat Grootstad Chisnau - Direct Fiscale Administratie dd. 02.04.2015 waaruit blijkt dat betrokkene geen belastbare inkomsten had in Moldavië in de jaren 2012 - 2013. Vooreerst dient daarbij opgemerkt te worden dat dit attest geen uitsluitend biedt over eventuele onroerende goederen waar betrokkene al dan niet eigenaar van is of eventuele overige niet-belastbare inkomsten. Het attest zelf vermeldt dat 'de pensioenen, sociale bijstanden en andere niet-belastbare inkomsten' niet door de Belastingdienst worden beheerd. Verder is het niet duidelijk wat de relevantie is van het document. Uit de rest van het administratief dossier blijkt dat betrokkene in 2012-2013 in België verbleef, het spreekt dus voor zich dat hij toen geen inkomen had in Moldavië. Om deze aanvraag ter dege te kunnen beoordelen zou betrokkene vooreerst klaarheid moeten scheppen over wanneer hij in België is aangekomen, want dit is nooit echt aangetoond. Hij moet daadwerkelijk zijn teruggegaan tussen 2002 en 2009, betrokkene heeft die informatie echter altijd achtergehouden, hij hield zelfs jarenlang zijn paspoort achter. Bij gebrek aan duidelijk zicht over sinds wanneer mijnheer terug is, is het niet mogelijk te bepalen tot wanneer het bewijs 'ten laste' moet teruggaan, om te kunnen vaststellen of wel degelijk aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40bis, §2, 4° is voldaan.*

- *rekeninguittreksels ING waaruit blijkt de referentiepersoon in november, december 2015 en januari 2016 geld stortte aan betrokkene. Echter, deze gegevens dateren van na de aankomst van betrokkene in ons land en kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen de referentiepersoon en betrokkene van in het land van herkomst of origine.*

- *loonfiches van referentiepersoon M. E. (...) november, december 2015, januari, maart 2016,*

- *Loonfiches van M. V. (...)*

- *loonfiches M. S. (...) (betrokkene)*

- *attest OCMW Brugge van beiden. Waaruit blijkt dat ze beiden geen financiële steun ontvangen.*

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij reeds voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en van in het land van herkomst of origine financieel/materieel afhankelijk was van de referentiepersoon, en gelet dat er niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste valt van de Belgische staat, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat betrokkene effectief ten laste is van de referentiepersoon.

Verder blijkt tevens uit het administratief dossier dat betrokkene in de afgelopen maanden zelf tewerkgesteld was. Aangezien betrokkene zelf over een inkomen beschikt, kan niet gesteld worden dat hij financieel ten laste is van de referentiepersoon. Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel, dat uitsluitend gericht is tegen de bevelscomponent van de bestreden beslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende

de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), van artikel 8 EVRM en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Vooreerst dient te worden aangehaald dat aan de verzoekende partij in de bestreden beslissing eveneens “een bevel om het grondgebied te verlaten” wordt afgeleverd:

“Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, § 1, 2 ° van de wet 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

(stuk 1)

De verwerende partij verwijst in de aanhef naar artikel 52, § 4, vijfde lid van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en geeft slechts onderaan, heel kort, een wetsbepaling aan waarop het bevel om het grondgebied te verlaten zou steunen.

Art. 52, §4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit bepaalt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat.”

Uit deze bewoordingen kan geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Integendeel, uit lezing van voornoemd artikel blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie beschikt over de keuze om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren.

Nergens blijkt dat het de bedoeling is geweest van de wetgever om de minister of zijn gemachtigde te binden om in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied af te leveren. Aldus laat de toepasselijke regelgeving door het gebruik van de bewoording “desgevallend” de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing. Deze keuzevrijheid wijst op een zekere discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Mutatis mutandis kan verwezen worden naar de arresten van de Raad van State: RvS 19 juli 2012, nrs. 220.339 en 220.340 stellende aangaande artikel 52, § 4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit:

“Anders dan verzoekende partij voorhoudt, kan uit de bewoordingen geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord “desgevallend” wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent juist niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven.”

De Raad meent dat ook de woorden “desgevallend” wijzen op een mogelijkheid. De Raad van State oordeelde onder meer in een arrest van 7 juni 2007 (RvS 7 juni 2007, nr. 171.887, De Schepper) dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van een administratieve overheid onder meer wordt beperkt door het motiveringsbeginsel.

Ook in de rechtsleer wordt deze zienswijze gevolgd: "Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzake zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur" (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185.)

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele concrete motivering werd gegeven waarom de verwerende partij heeft gekozen om bij de beslissing ook een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven. De verwerende partij heeft dit uiterst beperkt gedaan, door slechts één korte zin te vermelden onderaan de bestreden beslissing.

De verzoekende partij verwijst dienaangaande naar de recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht waartoe het bestuur is gehouden, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij zo nodig kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip ‘afdoende’ zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In voorliggende zaak kan de Raad slechts vaststellen dat de verwerende partij niet heeft aangegeven op basis van welke wettelijke bepaling zij heeft beslist dat een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgegeven. Gelet op het voorgaande kan een verwijzing naar artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 niet volstaan.”

(arrest Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 145 584 van 18 mei 2015 in de zaak RvV 164 943/II; in dezelfde zin: arrest Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 145 495 van 18 mei 2015 in de zaak RvV 165 743/II)

Daarenboven dient de verwerende partij ook rekening te houden met de elementen voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet indien het een verwijderingsmaatregel betreft. Het is voor de verzoekende partij onmogelijk te weten waarom de verwerende partij het noodzakelijk acht om ook een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Het is voor de verzoekende partij niet mogelijk te weten op welke manier en hoe hierbij rekening werd gehouden met zijn gezinsleven in België.

Zo heeft niet alleen Elizabeth, maar hebben ook de andere dochters Victoria en Luciana, in België een onbepaalde verblijfsvergunning (stuk 11 en stuk 12). De echtgenote van de verzoekende partij, mevrouw S. M.(...), verblijft ook in België. Het ganse gezin woont samen te 8310 Brugge, (...)(stuk 13).

Gezien het geven van een bevel om het grondgebied te verlaten niet afdoende noch proportioneel werd gemotiveerd hoewel art. 52 van het vreemdelingenbesluit duidelijk stelt dat een bevel slechts “desgevallend” wordt gegeven, zijn de artikelen 52 van het vreemdelingenbesluit en de art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de motiveringsverplichting geschonden. Bovendien, aangezien er geen rekening werd gehouden met het familieleven van de verzoekende partij bij het afleveren van een bevel zijn eveneens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 E.V.R.M. geschonden:

“verzoekende partij kan worden bijgetreden waar zij stelt dat er bij het afleveren van het bevel geen rekening werd gehouden met haar gezinsleven zodat artikel 8 van het E.V.R.M. werd geschonden. Het eerste en het derde middel zijn, in de besproken mate en voor zover gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, gegrond en leiden tot de nietigverklaring van het bestreden bevel. Een onderzoek van de overige onderdelen van de middelen dringt zich derhalve niet op.”

(stuk 14, arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreffende mevrouw S. M. (...) dd. 15 juli 2016 in de zaak RvV 185 005/VIII).

Bovengaand geciteerd arrest, kan, te meer het gaat om de echtgenote van de verzoekende partij, naar analogie worden toegepast.

Gezien het een beslissing betreft die één en ondeelbaar is, dient de bestreden beslissing in zijn geheel te worden vernietigd.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In casu wordt in de motieven van de bevelscomponent van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit.

Hoewel de verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat uit de bewoordingen van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het vreemdelingenbesluit “geen verplichting (kan) worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven”, blijkt uit artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet het volgende:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd; (...)"

2.3. In casu werd het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet, op grond van de feitelijke vaststelling dat *"het legaal verblijf (van de verzoeker) in België is verstreken"*. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bevelscomponent van de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van het bestreden bevel kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Tenslotte kan nog worden opgemerkt dat noch artikel 8 van het EVRM, noch artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een uitdrukkelijke motiveringsplicht bevat.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond. Evenmin kan een schending van artikel 52, § 4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit worden aangenomen.

2.4. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Te dezen kan de verzoeker bezwaarlijk voorhouden dat bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten onvoldoende rekening zou zijn gehouden met zijn gezinsleven.

De verwijzing naar een arrest van de Raad met betrekking tot de echtgenote van verzoeker is in casu niet dienstig nu bij arrest nr. 160 430 van 20 januari 2016 de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM met betrekking tot verzoeker reeds werd besproken en dit in het licht van het volledige gezin van verzoeker, met andere woorden zijn echtgenote en drie kinderen. De Raad oordeelde hierbij dat het in casu een eerste toegang betreft zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het voorgehouden gezinsleven en dat verzoeker niet heeft aangetoond dat er hinderpalen zijn voor het verderzetten van het gezinsleven met zijn echtgenote en kinderen elders. Zo heeft de Raad vastgesteld dat het loutere feit dat een gezinslid verblijfsrecht heeft niet maakt dat daaruit kan afgeleid worden dat het voor dit gezinslid nagenoeg onmogelijk is om elders een gezinsleven met verzoeker te leiden. Verzoeker voert in casu geen andere elementen aan maar blijft ervan overtuigd dat het verblijfsrecht van zijn gezinsleden hen zonder meer verhindert het gezinsleven elders verder te zetten. De blote overtuiging van verzoeker dat het onmogelijk zou zijn om in Moldavië of elders het gezinsleven verder te zetten doet evenwel geen afbreuk aan de bevindingen met betrekking tot zijn gezinsleven zoals deze naar voren zijn gekomen in voormeld arrest. Verzoeker maakt de onmogelijkheid om zijn gezinsleven elders verder te zetten immers op geen enkele concrete wijze aannemelijk. Immers ontkent verzoeker niet de Moldavische nationaliteit te hebben en evenmin kan ontkend worden dat de echtgenote en kinderen van verzoeker de Roemeense nationaliteit hebben zodat niet blijkt waarom het gezinsleven niet in Moldavië of in Roemenië kan verdergezet worden, dit temeer in het licht van de vaststellingen zoals die blijken uit het administratief dossier dat verzoeker in 1991 in Moldavië gehuwd is met zijn echtgenote zodat niet blijkt waarom zij hun gezinsleven met hun kinderen aldaar niet zouden kunnen verderzetten of in Roemenië, waar minstens de kinderen het overgrote deel van hun leven hebben doorgebracht, daar blijkt dat zij pas in België zijn aangekomen in 2014/2015.

Verzoeker kan dan ook niet ernstig voorhouden dat geen rekening werd gehouden met zijn gezinsleven.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt, evenmin als een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten heeft besloten. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aangetoond.

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.6. Het eerste middel is ongegrond.

2.7. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40bis, §2, 5° van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“De verzoekende partij heeft de aanvraag tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie ingediend in zijn hoedanigheid van “vader of moeder van een minderjarige burger van de Europese unie” (stuk 15).

De aanvraag werd gebaseerd op het verblijfsrecht van de minderjarige dochter E. M.. E. werd geboren op 18 juli 1998. Zowel op het moment van de aanvraag als op datum van het nemen van de bestreden beslissing was E. minderjarig.

De aanvraag werd dus gesteund op artikel 40bis, § 2, 5 ° van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig dit artikel zijn de familieleden van een burger van de unie:

“de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2 ° voor zover laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt.”

Bijgevolg kan juffrouw M., als minderjarige dochter, beschouwd worden als een unieburger en kan er beroep gedaan worden op artikel 40bis, § 2, 5 ° van de Vreemdelingenwet.

Teneinde het één en het andere duidelijk te maken werd door de raadvrouw van de verzoekende partij op 8 maart 2016, met betrekking tot de aanvraag, een bijkomende motivatie opgesteld (stuk 16). Deze aanvraag werd aangetekend verstuurd naar de gemeente maar werd bovendien ook rechtstreeks gefaxt naar de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 16). Op 31 mei 2016 werd aan verweerster een bijkomend schrijven, met overtuigingsstukken, overgemaakt (stuk 17).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

Echter gaat verweerster in haar bestreden beslissing uit van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4 ° en stelt zij dat het feit een aanvraag in te dienen in functie van een andere dochter niets aan de grond van de zaak veranderd.

Verweerster slaat hier echter de bal compleet mis. Uiteraard zijn er wezenlijke verschillen met de vorige aanvraag. De eerste aanvraag tot het bekomen van een verblijfskaart van een burger van de unie werd ingediend op basis van het verblijfsrecht van de dochter V.. V. was meerderjarig waardoor inderdaad toepassing diende gemaakt te worden van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4 ° van de Vreemdelingenwet.

Huidige aanvraag werd ingediend op basis van het verblijfsrecht van zijn minderjarige dochter, m.n. E.. Er is bijgevolg wel degelijk een verschil en er zijn ook andere voorwaarden.

De argumentatie van verweerster is niet correct. In het geval van gezinshereniging op basis van artikel 40bis, § 2, 5 ° van de Vreemdelingenwet moet immers niet aangetoond worden dat de verzoekende partij ten laste is, maar wel dat de minderjarige kinderen ten laste van de verzoekende partij zijn.

De bijkomende motivatie die werd gefaxt naar de Dienst Vreemdelingenzaken toont aan dat aan alle voorwaarden tot het bekomen van gezinshereniging wordt voldaan. Echter wordt van deze motivatie

nergens melding gemaakt en is huidige bestreden beslissing een loutere copy paste van de negatieve beslissing in het kader van de eerste aanvraag. Bijgevolg wordt de materiële motiveringsplicht geschonden.

Door geen rekening te houden met de aanvraag van de verzoekende partij, alle juiste gegevens én de bijkomende motivatie (laat staan deze te vermelden in de bestreden beslissing), schendt verweerster de op haar rustende zorgvuldigheidsplicht in samenhang met het redelijkheidsbeginsel.

Ter volledigheid wenst de verzoekende partij er, ten overstaan van Uw Raad, nogmaals te wijzen op vervullen van alle voorwaarden in artikel 40bis, § 2, 5° van de Vreemdelingenwet.

Er moet immers aangetoond zijn dat E. ten laste is van de verzoekende partij. Uiteraard is dit het geval. Het ganse gezin woont samen te Brugge (stuk 13).

E. volgt les bij Syntra West – Brugge. In het kader van haar opleiding werd door juffrouw M. een leerovereenkomst afgesloten als medewerker bij een snackbar – taverne (stuk 18). Haar inkomsten zijn echter veel te beperkt waardoor zij nog dient te rekenen op de steun van haar ouders en familieleden.

Aangaande de voorwaarde “daadwerkelijk over het hoederecht beschikken”, merkt de verzoekende partij op dat zowel vader, moeder en E. allemaal op hetzelfde adres wonen.

Er kan geen twijfel bestaan over het feit dat de verzoekende partij wel degelijk over het hoederecht beschikt.

Als ouder dient de verzoekende partij over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorzien in zijn eigen behoeften en die van zijn kind.

De verzoekende partij heeft, vanaf hij over de mogelijkheid beschikte, altijd een tewerkstelling uitgeoefend. Mijn cliënt is bijgevolg uitermate werkbereid en draagt zijn steentje bij aan de Belgische economie (stuk 19).

Niettegenstaande de uitermate werkbereidheid van de verzoekende partij werd zijn arbeidscontract stopgezet, louter en alleen wegens het niet verlengen van de Belgische verblijfsvergunning. Sinds 30 mei 2016 is de verzoekende partij tewerkgesteld als schoonmaker bij mensen thuis. Bijgevolg beschikt de verzoekende partij over een arbeidsovereenkomst onbepaalde duur in het kader van dienstencheques (stuk 21). De werkgever is Dienstenaanhuis te 8310 Assebroek, Baron Ruzettelaan 182 (stuk 21).

Ook de andere gezinsleden beschikken over voldoende bestaansmiddelen zonder te laste te vallen van de openbare overheden.

Zo beschikken ook de zussen van E. en dochters van de verzoekende partij over een tewerkstelling. Zo beschikt mevrouw V. M. op heden over een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur (stuk 22). Zij is tewerkgesteld als zaalhulp en legt haar loonfiches van de maanden september 2014 tot en met juli 2015 voor (stuk 23). Zij heeft een aantal maanden loopbaanonderbreking genomen om te kunnen reizen maar is sedert 4 februari 2016 weer voltijds aan de slag bij dezelfde werkgever.

Ook voor V. over een vast arbeidscontract beschikte, werd zij reeds tijdelijk, bij dezelfde werkgever, tewerkgesteld. Zo legt de verzoekende partij het tijdelijke arbeidscontract vanaf 19 september 2014 tot 5 januari 2015 voor (stuk 24). In de periode 8 juli 2014 tot 23 juli 2014 was mevrouw V. M. werkzaam bij de BVBA Marketing Associate and Associates (stuk 25). Ook van deze tewerkstelling wordt de loonfiche voorgelegd (stuk 26).

Ook L. heeft een leercontract afgesloten. Zij verdient maandelijks ongeveer 317,18 euro (stuk 27).

De echtgenote van de verzoekende partij en moeder van E. doet er ook alles aan om een vaste tewerkstelling te kunnen bekomen. Zo was zij in het verleden via interim – contracten tewerkgesteld bij Dress Confect NV als bij kamermeisje bij het hotel Navarra NV. De verzoekende partij legt de interim – contracten van zijn echtgenote voor (stuk 28).

Ook is er een tewerkstelling van mevrouw M. via de werkgever T – groep NV. Ook hier verwijst de verzoekende partij naar de arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid (stuk 29).

Eveneens heeft mevrouw S. een samenwerkingscharter “tewerkstelling met dienstencheques” met Adecco ondertekende (stuk 30). Opnieuw legt de verzoekende partij de arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid met betrekking S. M. voor (stuk 31). Ook wordt de loonbrief van 21 januari 2016 bij de werkgever BZB BVBA neergelegd (stuk 32).

Ook E. zelf heeft maandelijks haar eigen inkomsten. Zij verdient per maand 423,71 euro en legt haar loonfiches voor (stuk 33).

Het is duidelijk dat de inkomsten van het gezin M. voldoende hoog zijn om de kosten van alle familieleden te dekken.

Ten overvloede legt de verzoekende partij ook nog een attest van het OCMW voor waaruit blijkt dat noch hij noch E. steun genieten van het O.C.M.W. (stuk 34).

Eveneens is er voor de verzoekende partij en zijn dochter een bewijs van ziektekosten verzekering (stuk 20).

Overeenkomstig artikel 40bis, § 2, 5°, artikel 8 E.V.R.M. (zie hierna) en het recht op gezinshereniging dient aan de verzoekende partij een verblijfskaart als familielid van een burger van de unie te worden afgewezen.

In het licht van de heldere voorliggende feitensituatie, met de ook heldere en talrijke voorliggende stavingsstukken is het kennelijk onredelijk van de verwerende partij om het verblijf te weigeren, hetgeen bovendien gepaard gaat met een ongemotiveerd bevel om het grondgebied te verlaten.

De bovengaannde wetsbepalingen, zoals hierboven beschreven, worden zonder meer geschonden waardoor het middel gegrond is.”

2.8. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.9. Verzoekende partij meent dat zij haar aanvraag indiende als vader van een minderjarige burger van de Unie nu haar dochter op het moment van de aanvraag als op het moment van de bestreden beslissing minderjarig was. Zij stelt aldus beroep gedaan te hebben op artikel 40bis, §2, 5° van de vreemdelingenwet, daar waar de verwerende partij in de bestreden beslissing verkeerd uitgaat van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet zodat de argumentatie niet correct is. Er is aangetoond dat de minderjarige dochter ten laste is van de verzoekende partij en dat zij onder haar hoede staat. Verzoekende partij beschikt ook over voldoende bestaansmiddelen. Kortom, alle voorwaarden om gezinshereniging te bekomen zijn vervuld.

2.10. De Raad merkt op dat de referentiepersoon in functie waarvan de aanvraag werd gedaan, zijnde E.M., geboren is op 18 juli 1998. Hoewel verzoekende partij gevolgd kan worden dat de referentiepersoon op het ogenblik van de aanvraag en op het moment van de bestreden beslissing minderjarig was is dit thans anders. Immers werd de referentiepersoon op 18 juli 2016 meerderjarig. De Raad ziet dan ook niet in welk belang de verzoekende partij nog heeft bij haar kritiek op de bestreden beslissing nu een eventuele nietigverklaring er enkel toe kan leiden dat de verwerende partij, die opnieuw moet oordelen over de aanvraag, slechts kan vaststellen dat de referentiepersoon meerderjarig is en de aanvraag niet kan beoordeeld worden op grond van artikel 40bis, §2, 5° van de vreemdelingenwet maar wel op grond van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet. De kritiek van verzoekende partij is niet dienstig bij gebrek aan actueel belang.

De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij niet betwist dat zij niet ten laste is van de referentiepersoon. Integendeel, de verzoekende partij tracht met haar betoog het omgekeerde aan te tonen. Verzoekende partij beaamt aldus de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij niet heeft aangetoond effectief ten laste te zijn van haar dochter E.M.

2.11. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.12. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 EVRM, van artikel 22 van de Grondwet, van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Zoals uit de feitelijke gegevens blijkt woont de verzoekende partij in België al een lange tijd samen met zijn dochter Elizabet. Elk van zijn kinderen beschikken over een onbeperkt verblijfsrecht in België (stuk 11 en stuk 12). Zij zijn allen burgers van de unie.

De echtgenote van de verzoekende partij, die eveneens over de Roemeense nationaliteit beschikt, probeert haar verblijfsstatus te regulariseren. De procedures hieromtrent zijn hangende. Niettegenstaande mevrouw Manole nog niet over een definitieve verblijfsvergunning beschikt doet dit

geen afbreuk aan het feit dat er rekening dient te worden gehouden met artikel 8 E.V.R.M. en het gezinsleven van de verzoekende partij.

Bijgevolg maakt de bestreden beslissing dd. 6 juli 2016 (kennisgeving 9 juli 2016) zonder meer een inbreuk uit op artikel 8 E.V.R.M. Er wordt immers voorbij gegaan aan de gezinssituatie van de verzoekende partij.

Artikel 8 E.V.R.M. waarborgt de bescherming van het gezinsleven. Het begrip gezinsleven is een autonoom begrip dat losstaat van het nationale recht.

Een effectief, feitelijk gezinsleven, primeert. In casu zijn er nauwe banden met België, nu de familieleden van de verzoekende partij over een onbeperkte verblijfsvergunning beschikken. Een dergelijke situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt, valt zeer zeker onder het beschermingsgebied van artikel 8 E.V.R.M. Bovendien, het recht op eerbieding van het gezinsleven wordt tevens gestipuleerd in artikel 22 van de Belgische Grondwet.

Overeenkomstig art. 8 E.V.R.M. wordt geen inmenging van enig openbaar gezag toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Bijgevolg kunnen inmengingen enkel gebeuren als aan de drie traditionele cumulatieve voorwaarden is voldaan, namelijk dat ze bij wet zijn voorzien, nodig zijn in een democratische samenleving en een wettig doel hebben. Aangaande de tweede voorwaarde dient te worden opgemerkt dat de inmenging evenredig moet zijn aan het beoogde doel, quod zoals hierboven reeds gesteld certe non. De commissie heeft geoordeeld dat om een inmenging in een dergelijk essentieel verdragsrecht te kunnen verantwoorden dat het moet gaan om uitzonderlijke ernstige redenen (ECRM, 9018/80, 4 juli 1983). De huidige inmenging is niet verantwoord.

Doorheen de rechtspraak van het Hof wordt het duidelijk dat een uitzetting enkel geoorloofd is als inmenging in art. 8 EVRM indien het inderdaad gaat om extreem erge feiten die ellenlange strafbladen tot gevolg hadden en waarbij de openbare orde tegen deze personen diende te worden beschermd. Dit kan bezwaarlijk worden voorgehouden in het geval van de verzoekende partij (uitzetting is een inmenging in art. 8 EVRM zie: EHRM, Berrehab t. Nederland; uitzonderlijk ernstige redenen zie: Bouchelkia t. Frankrijk, C. t. België en El Boujaïdi t. Frankrijk).

Reeds meermaals werd in de rechtspraak bevestigd dat bij het beoordelen van een verwijderingsmaatregel, het familiaal leven van de vreemdeling moet worden geëerbiedigd (R.v.St. 24 maart 2000, Rev.dr.étr. 2000, 44; R.v.St. 1 juni 1999, J.L.M.B. 2000, 961; R.v.St. 29 mei 1998, A.P.M. 1998, 100).

Het recht op een privé-leven zoals voorzien in artikel 8 E.V.R.M. doet in hoofde van de Staat een middelenverbintenis ontstaan. De Staat ter zake dient zodanig te handelen dat betrokkenen een normaal privé-leven kunnen leiden en in het kader van dit familiaal en/of privé-leven duurzame en daadwerkelijke relaties kunnen opbouwen (F. SUDRE, 'Droit international et européen des droits de l'homme', Press Univesitaire de France, Paris, 1999, 258).

Door de verzoekende partij het recht te ontkennen om zich op een legale manier te verenigen met zijn kinderen, wordt artikel 8 E.V.R.M. geschonden. Dit is logisch, gezien hun rechten om als een 'normaal' gezin door het leven te gaan worden ontzegd. Een onbeperkt verblijf voor de verzoekende partij is onontbeerlijk voor het hebben van een waar en evenwichtig gezinsleven.

De Raad van State heeft reeds in het verleden geoordeeld dat artikel 8 van het E.V.R.M. als hogere norm boven de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (de vreemdelingenwet) staat.

Het recht op gezinsleven en eerbied voor het privaatleven zijn fundamenteel en kunnen slechts worden aangetast met een oog op beperkend door het E.V.R.M. opgesomde doeleinden. De toepassing van de Vreemdelingenwet moet dan ook aan de voorwaarden van artikel 8 van het E.V.R.M. worden getoetst. Dit is ten dezen door de verwerende partij onvoldoende (zelfs niet) doorgevoerd waardoor artikel 8 van het E.V.R.M. wordt geschonden.

De Europese richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003 inzake gezinshereniging beoogde op de eerste plaats "de gezinshereniging" als regel voorop te stellen. Het is daarbij in die zin dat artikel 17 van dezelfde richtlijn dient te worden geïnterpreteerd, waardoor elk geval op een individuele wijze dient te worden beoordeeld.

Het is vaststaand dat de situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt, beschermd wordt door artikel 8 E.V.R.M. en dat de inmenging van de verwerende partij in de vorm van de verwijderingsmaatregel een niet gerechtvaardigde inmenging is in dit recht. Het recht op gezinsleven en eerbied voor het privaatleven zijn fundamenteel en kunnen slechts worden aangetast met een oog op beperkend door het E.V.R.M. opgesomde doeleinden. De toepassing van de Vreemdelingenwet moet dan ook aan de voorwaarden van artikel 8 van het E.V.R.M. worden getoetst.

De verdragsbepaling van artikel 8 E.V.R.M. heeft immers directe werking en primeert als hogere norm op de Vreemdelingenwet. Wanneer de schending van artikel 8 E.V.R.M. wordt opgeworpen, moet dus ook worden onderzocht of de toepassing van de Vreemdelingenwet in het licht daarvan "rechtmatig" is gebeurd (arrest RvS, nr. 216.837 van 13 december 2011 in de zaak A. 198.783/XIV-32.749). Er is bijgevolg wel degelijk sprake van een schending van artikel 8 E.V.R.M. nu er in de bestreden beslissing niet werd nagegaan of aan de voorwaarden van artikel 8 E.V.R.M. is voldaan met betrekking tot de inmenging van het openbaar gezag in het gezinsleven van de verzoekende partij (arrest RvS, nr. 216.837 van 13 december 2011 in de zaak A. 198.783/XIV-32.749).

De bestreden beslissing is disproportioneel aan het beoogde doel. De verzoekende partij wenst een normaal gezins – en familieleven te leiden. De beslissing van de verwerende partij in onaanvaardbaar. De verzoekende partij heeft hier in België zijn toekomst.

Uit de bestreden beslissing blijkt bijgevolg op geen enkele manier of de voornoemde belangenafweging werd gebeurd en alle individuele elementen in rekening werd gebracht.

De werkmethode die de verwerende partij in casu heeft toegepast schendt het principe van behoorlijk bestuur, waaronder de op haar rustende zorgvuldigheidsplicht. Het kan niet dat het gezin van de verzoekende partij op een helling komt te staan. Bijgevolg is de motiveringsplicht manifest geschonden.

De verzoekende partij wenst, met zijn kinderen, een normaal gezinsleven te leven. De verzoekende partij wenst zijn verdere leven in België uit te bouwen.

Gelet op het feit dat al zijn kinderen over een verblijfsvergunning van onbepaalde duur beschikken, kan geenszins verwacht worden dat zij meegaan naar Moldavië teneinde een waar gezinsleven te kunnen leiden. Voor de verzoekende partij en zijn gezin is het absoluut onmogelijk om hun recht op gezinsleven in Moldavië uit te oefenen.

Aangezien in geen enkel ander land de verzoekende partij, zijn kinderen of zijn echtgenote een verblijfsrecht hebben, is het voor hen evenmin onmogelijk om dit recht in een derde land uit te oefenen.

Bijgevolg is België het enige land alwaar zij hun recht op familieleven kunnen uitoefenen.

Bovendien wordt het volgende algemeen aanvaard:

"Het is echter niet steeds redelijk verantwoord om van de andere gezinsleden te verwachten om naar het buitenland te verhuizen. De vreemdeling kan politieke, emancipatorische, sociale en taalkundige argumenten inroepen om aan te tonen dat dit redelijkerwijs niet van zijn gezin verwacht kan worden." (Verblijf om humanitaire redenen, Bijzondere banden met België, Recht op een familie- en gezinsleven, zie <http://www.vmc.be/vreemdelingenrecht/wegwijs.aspx?id=109#evrm>)"

2.13. Wat betreft de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wijst de Raad erop dat bij het onderzoek naar een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger een onderzoek naar artikel 8 van het EVRM zich niet opdringt.

De Raad wijst immers op het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 2013/121: "B.44.3. De mogelijkheid voor familieleden van een burger van de Unie om zich te beroepen op artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, teneinde zich bij deze burger te voegen, beoogt het mogelijk te maken dat een van de fundamentele doelstellingen van de Unie, namelijk de realisatie van het vrij verkeer binnen het grondgebied van de lidstaten, onder objectieve voorwaarden van vrijheid en waardigheid wordt uitgevoerd (overwegingen 2 en 5 van de richtlijn 2004/38/EG).

Artikel 21 van het VWEU onderwerpt het recht van vrij verkeer van de burger van de Unie – en bijgevolg dat van zijn familieleden – echter aan de « beperkingen en voorwaarden die [...] zijn vastgesteld », met name bij de richtlijn 2004/38/EG, die het verblijfsrecht van de burger van de Unie aan verscheidene voorwaarden onderwerpt die inzonderheid ten doel hebben de gezinshereniging te beperken tot de naaste familieleden van de burger van de Unie, de onrechtmatige praktijken te bestrijden en erop toe te zien dat die burger of zijn familieleden geen onredelijke last voor het gastland worden. In de 31ste overweging van de richtlijn 2004/38/EG wordt ten slotte onderstreept dat die laatste « de grondrechten en de fundamentele vrijheden [eerbiedigt] en [...] met name de beginselen in acht [neemt] die zijn neergelegd in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie », met inbegrip van het recht op menselijke waardigheid en het recht op het familie- en gezinsleven (artikelen 1 en 7 van het Handvest)."

zodat blijkt dat de belangenafweging die artikel 8 van het EVRM inhoudt bij een beschermingswaardig gezins- of privéleven in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging reeds per definitie is doorgevoerd in de wettelijke bepalingen.

Gelet op het voorgaande, kan de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM en de daaraan gekoppelde aangevoerde schendingen van artikel 22 van de Grondwet, van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht, niet worden aangenomen in zoverre deze betrekking hebben op de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

2.14. De Raad wijst er verder op dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten twee van elkaar onderscheiden rechtshandelingen vormen die een toetsing vergen aan verschillende wetsbepalingen en uiteenlopende rechtsgevolgen teweegbrengen. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat zij met hetzelfde document, 'bijlage 20', ter kennis van de betrokkene worden gebracht. Dit document vormt slechts de wijze van kennisgeving doch houdt niet in dat het om één beslissing zou gaan. De Raad beklemtoont dat wanneer twee beslissingen samen worden betekend, hieruit niet kan worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (zie RvV 23 december 2013, AV, nrs. 115 993 en 115 995 en RvS 15 januari 2014, nr. 226.065 en RvS 23 januari 2014, nrs. 226.182 t.e.m. 226.185).

Bijgevolg dient de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM, zoals toegelicht in het eerste middel en het derde middel, eveneens te worden getoetst aan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Zoals uit de bespreking van het eerste middel evenwel naar voren is gekomen, toont de verzoeker geen schending van artikel 8 EVRM met betrekking tot het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten aan. De Raad verwijst naar zijn uiteenzetting onder punt 2.4. dienaangaande. Gelet op het voorgaande, kan de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM en de daaraan gekoppelde aangevoerde schendingen van artikel 22 van de Grondwet, van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht, niet worden aangenomen met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten.

2.15. Het derde middel kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER